

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Da det ikke har været mig muligt paa et tidligere Tidspunkt af Forhandlingen om denne Sag at tage Ordet, skal jeg nu indskrænke mig til at omtale et ganske enkelt Forhold, der, saa vidt jeg har lagt Mærke til, ikke tidligere er omtalt. Sagen er af en saadan Natur, at dette Forhold nærmest maa kaldes et Misforhold, og jeg synes derfor, at det bør drages frem ved denne Lejlighed. Den højtærede Justitsminister fandt forleden Anledning til at advare mod en Tendens, som var kommen frem her under Forhandlingerne, og som jeg ogsaa har lagt Mærke til, en Tendens til at stille de udenfor Ægteskab fødte Børn gunstigere end dem, som ere fødte i Ægteskab. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at hvis der overhovedet skal være Tale om at gøre Forskel paa disse Børn, bør det være til Gavn for dem, som ere fødte i Ægteskab. Jeg ønsker dog at stille dem saa lige, som det i det hele taget er muligt. Men gælder dette for Børnene, mener jeg rigtignok ogsaa, at det i fuld saa høj Grad gælder for Mødrene, og det er paa dette Omraade, jeg synes, der er ved at opstaa et Misforhold, som jeg finder, jeg maa gøre opmærksom paa. Allerede da vi fik Loven af 1888, kom jeg til at overveje netop dette Spørgsmaal. Det var nemlig ikke frit for — i alt Fald saa det saadan ud for mig —, at vi under adskillige Forhold kom til at stille den ugifte Kvinde bedre end den gifte Kvinde. Man gav den ugifte Barnemoder Lov til at hæve et Tilskud til sit Barns Forsørgelse af det offentlige, uden at det havde Fattighjælps Følger, og uden at Formerne for Ydelse af Fattighjælp bleve iagttagne. Men man gav ikke den gifte Kvinde en lignende Ret, uagtet man for hendes Vedkommende nok kan paapege Forhold, som i nogen Maade kunne sammenstilles med de Forhold, Loven af 1888 omhandler. Jeg tillægger dog ikke dette nogen Betydning. Den Ulighed, der eksisterer nu, er i alt Fald saa ringe, at man nok kan se bort fra den. Men naar man nu, som jeg haaber, vedtager de Lovforslag, som i Dag foreligge til Behandling, saa udvider man i ganske høj Grad den ugifte Kvindes Ret uden at give den Kvinde, der lever eller har levet i lovligt Ægteskab, noget tilsvarende. Efter det Lovforslag, som her ligger for, og som omhandler udenfor Ægteskab fødte Børns og disses Mødres Retsstilling, giver man jo ikke alene den ugifte Barnemoder Ret til at hæve det Bidrag, som Barnefaderen er tilpligtet

at udrede, af det offentlige, uden at det har Fattighjælps Virkninger og uden at Formerne for Ydelse af Fattighjælp iagttages, men man udstrækker denne Ret videre, end den har været før. Man giver Barnemoderen Ret til at hæve dette Bidrag hos det offentlige, selv om Barnefaderen har forladt Landet, ja endogsaa dersom Barnefaderen er død. Jeg kalder det ingenlunde urigtigt og anser det ingenlunde for uret, at man giver Barnemoderen denne Ret; men jeg hævder kun, at vil man gaa dertil, bør man tage Skridtet fuldt ud og ikke stille den gifte Kvinde eller Enken daarligere. Enkerne have jo ogsaa Forsørgelsespligt overfor deres Børn — selvfølgelig. Men naar en Enke ikke kan forsørge sine Børn, har hun ingen anden Udvej end at gaa til Fattigvæsenet. Dette anser jeg for at være et Misforhold. Man stiller ikke den Kvinde, der har levet i lovligt Ægteskab, saa gunstig som den ugifte Kvinde paa dette Omraade. Heller ikke i det andet Forslag, som ligger paa Tingets Bord, Forslaget om forladede, fraseparerede og fraskilte Hustruers og ægte Børns Retsstilling, tror jeg, man har haft Øje for dette Forhold. Ganske vist har man i al Almindelighed en Sympati for den forladede Hustru. Man synes, at den Ægtehustru, der er forladt af sin Mand, hvis Mand har unddraget sig alle Forpligtelser overfor hende og Børnene ved at rømme fra hende, har Krav paa stor Sympati. Det har hun ganske vist ogsaa i Almindelighed. Men salig Holberg havde dog Øje for, at naar det var en Kendsgerning, at Jeppe drak, var der ogsaa Grund til at spørge, hvorfor Jeppe drak, og noget lignende tror jeg, man gør vel i at huske paa med Hensyn til dette Forhold. Det er ikke altid, at hele Skylden ligger hos Manden, ja maaske end ikke noget af Skylden. Det kan tidt være Hustruen, der er Skyld i, at Manden forlader hende. Men hvad er saa i øvrigt en forladt Hustru? Ja, overfor Lovgivningsmagten er der vel neppe nogen Tvivl, for ifølge Loven er den Hustru, der er saaledes stillet, at hun kan faa sin Mand tilpligtet at betale et Underholdsbidrag til sig og sine eventuelle Børn, en forladt Hustru, hun falder ind under Loven og faar ganske samme Ret som den ugifte Barnemoder. Dog ophører denne Ret i mange Tilfælde, om end ikke i alle, ved Mandens Død, thi i Loven hedder det jo, at hun har Krav paa at hæve Understøttelsesbidrag af det offentlige, saa længe den underholdspligtiges Død ikke er oplyst. Det vil i